

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

32. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

11. SRPNA 2024

Z obsahu:

O neřestech a ctnostech:

Statečnost

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 10. dubna 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Blahoslavená Marie Sagrario od sv. Aloise z Gonzagy

Libor Rösner
- strana 4 -

Novým rektorem Nepomucena v Římě bude P. Tomáš Koumal

- strana 5 -

Vítězka nad hříchem a smrtí

- strana 6 -

Nanebevzetí Mariino - vyvrcholení vtělení Páně

- strana 7 -

Povolání ženy a muže Bernard Dubois a Jo Croissant

- strana 8 -

Postava, která hluboce zasáhla do světových a církevních dějin

P. Paul-H. Schmidt
- strana 10 -

Heřman Josef (43) Wilhelm Hünermann

- strana 12 -

Guido Reni (1575-1642): Nanebevzetí Panny Marie

O neřestech a ctnostech: Statečnost

Katecheze papeže Františka při generální audienci
10. dubna 2024, náměstí Sv. Petra v Římě

Ž 31,2.4.25

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnešní katecheze je věnována třetí z kardinálních ctností, totiž statečnosti. Začneme jejím popisem, který uvádí *Katechismus katolické církve*: „Statečnost je mravní ctnost, která při obtížích zabezpečuje pevnost a vytrvalost v úsilí o dobro. Posiluje rozhod-

nutí odporovat pokušením a překonávat překážky mravního života. Ctnost statečnosti dává člověku schopnost překonat strach, a to i strach ze smrti, a čelit zkouškám a pronásledování.“ (č. 1808) Takto hovoří *Katechismus katolické církve* o ctnosti statečnosti.

Zde se tedy jedná o nejvíce „bojovnou“ ze všech ctností. Zatímco první z kardinálních ctností, totiž moudrost, byla

spojována především s rozumem člověka a zatímco spravedlnost našla své sídlo ve vůli, tuto třetí ctnost, statečnost, scho-lastičtí autoři často spojují s tím, co starověcí autoři nazývali „vznětlivostí“. Antické myšlení si nepředstavovalo člověka bez vášní: byl by to kus kamene. A tyto vášně nemusí být nutně pozůstatkem hříchu, ale je třeba je vychovávat, usměrňovat, očišťovat vodou křtu, či spíše ohněm Ducha Svatého. Křesťan bez odvahy, který neobrací vlastní síly k dobru, který nikomu nevdává, je zbytečný křesťan. Zamysleme se nad tím! Ježíš není jakýsi éterický

Pokračování na str. 11

Nanebevzetí Panny Marie (slavnost připadá na 15. srpna) je jedním z mariánských dogmat katolické církve. A protože žijeme v době, kdy lidskou mysl ovládá touha vše relativizovat, žel i skutečnosti Bohem dané, bude jistě pro naše povzbuzení v pravé víře užitečné o tomto dogmatu jednou opět hlouběji rozjimat. (str. 6–7) Možná při tom objevíme občerstvující pokrm pro další cestu svého života...

Snad se někdy cítíme unaveni životními boji – včetně toho o spásu duše své i druhých – natolik, že máme chuť po vzoru proroka Eliáše sednout si do stínu nějakého stromu a přát si smrt: proč se více plahočit zde na zemi, když se nic nemění k lepšímu, nepřicházejí osobní úspěchy, život je samé trápení? Jistě máme pro Eliášovo chování to největší pochopení... Avšak, nezapomínáme na jednu podstatnou skutečnost: na Boha? Copak On není s námi právě ve chvílích, kdy končí naše síly? Vždyť jsme se tolikrát přesvědčili, že Pán nás vždy posílí pro další cestu! A když nás nechává chvíli na dně našich sil, tak jen proto, aby nám otcovsky připomněl, že sami od sebe nedokážeme nic. (str. 3)

To nás přivádí k opětovnému zamýšlení nad povoláním ženy a muže. (str. 8–9) Zdůrazněme tři z úkolů, které žena či muž zde na světě mají a které nám pomohou lépe pochopit i mnohem hlubší duchovní skutečnosti. Nejprve: Žena jako matka vede své děti k otci.

Editorial

Prostou úvahou při pohledu na Matku Boží vidíme naprosto jasně, že stejně tak nás Panna Maria vede k nebeskému Otci. To je velmi důležité, zvláště potřebujeme-li pevnou ruku, které se můžeme s důvěrou zachytit a nechat se převést přes všechny překážky, jež nám satan na tomto světě klade do cesty, aby nás uvedl v pochybnost v Boží moc a odvedl nás od Boha co nejdále.

A pak je zde muž, který jako otec předává svému dítěti zákon a uvádí ho do životního boje. Nepřipomínají nám tyto dva úkoly něco, co je nerozlučně spojeno s Trojjediným Bohem? Rovněž On dává člověku zákon – Desatero... A také On nás ústy Pána Ježíše uvádí na cestu životních obtíží čili každodenního boje o spásu své duše (srov. Lk 9,23–24) a skrze svatého apoštola Petra příslibuje, že budeme těžce zkoušeni, abychom dosáhli slávy, až se zjeví Ježíš Kristus (srov. 1 Petr 1,6–7). Jestliže nám tedy slibuje obtížnou životní cestu, pak nám k jejímu bezpečnému projití až do cíle dá také svoji sílu – jak se přesvědčili i zástupy svatých...

K nim přináleží také bl. Marie Sagraio od sv. Aloise z Gonzagy, jež svoji víru osvědčila mučednickou smrtí v době španělské občanské války. (str. 4–5) Anebo sv. Heřman Josef, jehož závěr života sledujeme v četbě na pokračová-

ni. (str. 12–13) A zapomenout nemůžeme ani na bl. Marka z Aviana, jenž v 17. století ochránil křesťanskou Evropu od islámu. (str. 10–11) U něho se na chvíli zastavme, resp. u jeho prorocství vyřčeného v červenci 1682: „Ó Vidni, jestliže nezměníš své mravy, budeš strašně potrestána.“ Stalo se podle jeho slov... Hledáme dnes pochopení toho, co se kolem nás děje? Zde je odpověď. I dnes by mohl téměř v každém městě či vesnici na světě bl. Marek kázat o změně mravů a návratu k Bohu. A dost možná by „uspěl“ stejně jako v roce 1682. Opět jeden z důkazů toho, jak je člověk někdy až neuvěřitelně nepoučitelný...

Na závěr zmínme ještě ctnost statečnosti. O ní by se daly napsat romány, avšak nám postačí pro dnešek toto: Jen ten, kdo má statečné srdce, se nebojí opřít se ve svém životě o nebeského Otce a postavit se v boji tváří v tvář každý den nepříteli lidské duše – satanovi. A statečné srdce může mít pouze ten, kdo se nebojí uznat svoji lidskou nedostatečnost a prosí úpěnlivě Pána o posilu, i když by tak rád usedl do stínu stromu a přál si smrt. Ctnost statečnosti není vyhrazena pro ty, kdo se rádi schovávají, aby se pak takticky přidali k vítězným straně. Ale je určena především těm, kdo se aktivně snaží s pomocí Boží milosti změnit sebe, své okolí, svět. A my víme, že být na straně Boha znamená být také na straně Vítěze...

Daniel Dehner

První čtení tě zavede do společnosti proroka Eliáše. Potkáváš se s ním uprostřed pouště. Je na útěku. Odkud a kam Eliáš prchá? Utíká z hory Karmel, kde Hospodinovou mocí pobil Baalovy proroky, a nyní ho za stíhá nenávist jejich královny. Nečekej, že věrná služba Bohu a horlivé úsilí o spravedlnost a právo podle zákona ti vždy vynesou přízeň lidí. Eliášův osud je toho dokladem. Jeho osud na něho doléhá tak těžce, že si přeje od Boha smrt: *Už je toho dost, Hospodine.* Ale přes všechnu nepřízeň, která ho stíhá, nepokládá to Eliáš za krivdu. Nepřičítá si žádné zásluhy, nevyslovuje žádné výčitky. Chce zemřít spíše s vědomím vlastní hříšnosti.

Hospodin však ví, jak velká je slabost člověka. Jestliže ho povolává k další cestě, umí se postarat, aby mu nechyběly síly. Neváhá poslat dokonce svého anděla, aby posloužil věrnému služebníkov. Jak vidíš, nebeský hostitel dopřává Eliášovi dostatek spánku i pokrmu, aby se posilnil na další cestu. Pokrm, který anděl zajistil prorokovi, zcela změnil jeho situaci. Hospodinův dar je pro znaveného proroka něco mnohem většího než běžná strava. Eliáš, který se již chystal zemřít, v jeho síle znovu vykročí a vydrží na cestě celých čtyřicet dní, dokud nedorazí na Boží horu, daleko z dosahu nepřátel.

Jeho příklad je pro tebe povzbuzením, že Pán na tebe nezapomíná, ani když se ti zdá, že tě už opustil a přenechal osudu. Kdykoliv ti v jeho službě docházejí síly a zdá se ti, že už nemůžeš dál, jen lépe poznáváš, že sám od sebe nejsi schopen ničeho. Pán ti však přijde na pomoc právě proto, že padáš únavou. Nemusíš však mít obavy ani na poušti, kde můžeš najít jen trnité keře. Neohlížej se po krajině hojnosti, ale starej se, abys byl právě tam, kde tě Pán chce mít. Tvou hojností je On sám. *Hledáš-li jeho spravedlnost, všechno ostatní ti bude přidáno.*⁽¹⁾

Vždyť pokrm, který anděl připravil na poušti, je sotva stínem toho, co pro tebe připravil Bůh. Neposlal ti anděla, ale svého Syna a Ježíš ti nenabídne pokrm připravený na rozpáleném kameni, ale dá ti za pokrm sám sebe. Je vůbec možné tomu uvěřit?

První slova, která o tomto zázraku ponášá v Kafarnau, vyvolávají přímo pohoršení. Boží štědrost a dobrota je tak ne-

Pokrm na cestu

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Já jsem chléb živý.

smírná, že se to vymyká všem lidským představám. Jestliže Ježíšovi posluchači nemohou uvěřit ani tomu, že ten, který k nim promlouvá, *sestoupil z nebe*, jak budou moci uvěřit, že jim dá za pokrm sám sebe? K tomu, abys pochopil a přijal pravdu Ježíšových slov, nestačí tvůj rozum, jeho bystrost ani chápavost. K přijetí Ježíšova tajemství tě musí *přitáhnout sám Otec*. Více než rozum a vědění je tu potřebný dar víry. Víru má ten, *kdo se vyučil u Otce*. Víra je dána skrze smysly duše, kterými může vnímat to, co je od Boha.

S darem *živého chleba, který sestoupil z nebe*, se poji celá šíře Ježíšova tajemství. On sám je ten, *kdo sestoupil z nebe*, aby tělo, které *přijal z Marie Panny, dal za život světa*. Vydá je tak, že bude zabit jako obětní beránek, aby ovocem své oběti sytil jako chlebem všechny, které *přitáhne Otec*. Jejich cesta je totiž mnohem delší a namáhavější než ta, kterou měl před sebou Eliáš. Je to cesta na Boží horu, do nového života, ve kterém všichni, které Syn nasytí svým Tělem, budou *vidět Boha*. *Život světa je v tom, aby Boží milované děti žily navěky*. Neznamená to, že se vyhnou smrti, ale i když zemřou, *smrt nad nimi už nepanuje*⁽²⁾, protože ty, kteří jedí *Chléb života, Ježíš vzkřísí v poslední den*.

V Chlebu, který ti Ježíš připravil, se taji ještě více než jeho tělo, krev, duše a božství. Aby v něm toto všechno mohlo vstoupit do nejskromnější způsoby, musel Bůh nejdříve podstoupit nepochopitelné pokorenění: sestoupit ze své slávy, žít v poslušnosti a nakonec vydat sám sebe *do rukou lidí jako Chléb života*. Nejvyšší a Nejvznešenější se stává Maličkým, aby velikost jeho daru nepůsobila jako tvrdá řeč, která vyvolává pohoršení⁽⁴⁾. To ovšem nemůže pochopit ten, *komu to není dáno od Otce*⁽⁵⁾.

Připomínej si jeho do pokory zahalenou velikost co nejživěji, kdykoliv před sebou uvidíš malou Hostii, Chléb života,

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 19,4-8

Eliáš šel na poušť asi den cesty. Šel si sednout pod jednu kručinku, přál si smrt a zvolal: „Už je toho dost, Hospodine, vezmi si můj život, neboť nejsem lepší než moji otcové!“ Lehl si a pod tou kručinkou usnul. Tu se ho dotkl anděl a řekl mu: „Vstaň, jez!“ Podíval se, a hle – u jeho hlavy chléb upečený na rozžhaveném kameni a džbán vody. Najedl se a napil a znovu usnul. Hospodinův anděl se vrátil podruhé, dotkl se ho a řekl: „Vstaň a najež se, neboť cesta by pro tebe byla příliš dlouhá.“ Vstal, najedl se a napil a šel v síle toho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorebu.

2. čtení – Ef 4,30-5,2

Nezarmucujte svatého Božího Ducha, který vám vtiskl svou pečeť pro den vykoupění. Daleko ať je od vás každá zahorklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhání a všechny druhy špatnosti. Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy (zásluhy). Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a zcela vydal sebe za nás jako dar v oběť, vůni Bohu velmi příjemnou.

Evangelium – Jan 6,41-51

Židé reptali proti Ježíšovi, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“ Namítali: „Copak to není Ježíš, syn Josefův? Známe přece jeho otce i matku.

Dokončení na str. 4

který z nebe sestoupil. Čím hlubší a pokornější bude tvoje úcta k nejvyššímu Pokornému, tím spíše nedovolíš, aby byl ještě více pokořován tím, že se po něm vztáhne tvoje ruka. Aby se jednou *tvoje tvář nemusela zardívat hanbou*⁽⁶⁾, přijímej ho jako *milované Boží dítě* v pokorné prostotě, v jaké přijímají svůj pokrm maličci.

Ustavičně chci velebit Pána, ať to slyší pokorní a radují se.⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Mt 6,33; ⁽²⁾ srov. Řím 6,5; ⁽³⁾ Mk 14,41;

⁽⁴⁾ srov. Jan 6,60; ⁽⁵⁾ Jan 6,65;

⁽⁶⁾ srov. Ž 34,6; ⁽⁷⁾ srov. Ž 34,2-3.

Blahoslavená Marie Sagrario od sv. Aloise z Gonzagy

V minulém čísle Světa jsme představili španělskou řeholnici, zakladatelku kongregace zaměřené na dělnice. V tomto čísle pojednáme o jiné řádové sestře ze slunného Španělska. Žádnou řeholi sice nezaložila, zato položila život pro svého nebeského Ženicha.

Elvira Moragas Cantarero

Elvira Moragas Cantarero – tak znělo její původní jméno, pod kterým ji znalo od 8. ledna 1881 její okolí, přičemž úplně to nejbližší tvořili rodiče Ricardo a Isabela a dva sourozenci. Z rodného Lilla se Moragasovi přestěhovali v roce 1886 do Madridu, neboť její otec byl jmenován farmaceutickým zásobovatelem královské rodiny, což pochopitelně nemohl provozovat z malého městečka vzdáleného od španělské metropole asi 100 km.

Elviru otcovo povolání přitahovalo a rozhodla se kráčet v jeho stopách. Viditelně se potasila, neboť dokázala farmacii roku 1905 vystudovat, čímž se ve své době stala první ženou ve Španělsku, která něčeho takového dosáhla. Její studijní výsledky byly navíc excelentní, tudíž nikdo nemohl nic namítnout, když si ji otec vzal k sobě a když po jeho skonu v roce 1909 převzala jeho lékárnu.

Nevedla ji jen pro výdělek, ale i proto, aby mohla pomáhat chudým. O sobotách v ní, jak tomu bývalo už za jejího otce, udělovala almužny, navíc těm, kteří opravdu neměli čím zaplatit, dávala léky zdarma. Docházela i do madridských zátek, aby pomáhala tamním ubožákům.

Mladá lékárnice byla cílevědomá a houževnatá a dokázala tyto vlastnosti zdařile usměrňovat. V paměti nosila vzpomínku na rané dětství, kdy si jako maličká chtěla vydupat to, co si umanula, a se zařatými pěstičkami křičela: „*Tak to bude, tak to bude!*“ Matčina trpělivost dokázala tuto umanutost z malé dívenky úspěšně vykořenit. Měla pro každého dobré slovo, našla si pokud možno čas druhého si vyslechnout, snažila se být co nejvíce nápomocna studentům farmacie, kteří u ní pracovali, aby mohli dostudovat.

Navzdory svému mládí i ženství si vydobyla respekt renomovaných a mnohem starších mužských kolegů v oboru ohledně svých odborných znalostí, kteří

museli volky nevolky uznat, že tato mladá žena lehce přes třicet je má opravdu na vysoké úrovni.

Jenže Elvira – jak už to bývá u světců disponujících nadáním pro určitou věc, volaných však Bohem k zasvěcenému životu – tíhla k životu s Kristem Ježíšem v té nejdůvěrnější podobě. Nejprve ovšem posečkala, pamětliva matčiny prosby na smrtelné posteli, aby pomohla svému bratru Ricardovi postavit se na vlastní nohy a uvedla tohoto mladého diplomovaného farmaceuta do praxe. „*Vím, kam půjdeš ty, ale postarej se o Ricarda,*“ řekla jí tehdy v roce 1911 matka, jež viděla do dceřina srdce. Po zdárném vyřešení tohoto úkolu vstoupila Elvira roku 1915 ke karmelitánkám, konkrétně do Karmelu sv. Anny a sv. Josefa v Madridu, s jehož sestrami se seznámila při svých obchůzkách po periférii města. Tam také 21. prosince započala noviciát – již jako sestra Marie Sagrario od sv. Aloise z Gonzagy. Výběrem tohoto jména spojila mj. vzpomínku na svou předčasně zemřelou sestru Marii a zděděnou rodovou úctu k Nejsvětější svátosti (*sagrario* = španělsky svatostánek). Dne 24. prosince 1916 skládala časné sliby a 6. ledna 1920 pak sliby věčné.

Farmacii ovšem neunikla úplně, i jako karmelitánka mohla svým sestram doko-

nale poradit, který lék si na tu kterou nemoc vzít, a ony toho rády využívaly. Ještě více než radami stran medikamentů vynikala sestra Marie Sagrario od sv. Aloise z Gonzagy svým vnitřním životem a moudrostí. Určitě na tom měl zásluhu její duchovní vůdce před vstupem do kláštera – P. Josef Maria Rubio Peralta, v roce 1985 beatifikovaný. Strohost Karmelu jí nikterak nevadila, připravovala se na ni měsíce a roky dopředu dlouhými modlitbami a askezí. Požívala v něm vskutku velké vážnosti, ne nadarmo se roku 1927 stala představenou (byla tehdy nejmladší v komunitě) a tři roky nato novicmistrovou. „*Vyznačovala se především obětavostí a umrtvováním. Byla pokorná, horlivá, prostá a obětavá,*“ vzpomínala na ni jedna ze spolusester. Jiná se zase pozastavila nad tím, že ji nikdy neviděla smutnou, ztrápenou. Celé noci už jako převorka dělala Marie Sagrario společnost jedné ze sester trpící nočními můrami. Jinou zase trápily ustavičné migrény. „*Netrap se,*“ konejšila ji Marie Sagrario. „*Požádám Boha, aby je dal místo tebe mně.*“ Stalo se.

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

Jak tedy může tvrdit: »Sestoupil jsem z nebe?« Ježíš jim odpověděl: »Přestaňte mezi sebou reptat! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřítáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Stojí psáno v Prorocích: »Všichni budou vyučeni od Boha.« Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom

ten, kdo je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti mannu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.«

Novým rektorem Nepomucena v Římě bude P. Tomáš Koumal

V roce 1936 byla podruhé zvolena ve svém Karmelu představenou. Oproti devět let staré volbě zde byl jeden podstatný rozdíl – nejen na její Karmel, nejen na celý karmelitánský řád, ale na celou církev ve Španělsku čekaly časy, o jakých se snad žádnému katolíkovu nezdálo ani v nejhrošším snu.

Na stránkách *Světla* jsme už o této problematice psali několikrát, viz např. v medailonku o bl. Marii Mercedes Pratové (*Světlo* 27–28/2021) či o bl. Marii Tereze Roig Ferragudové a čtyřech jejích dcerách (*Světlo* 42/2018). Přesto si v kostce zopakujme základní fakta:

V roce 1936 ovládla zemi po volbách radikální levice, jež hned zkraje činila kroky pro vytvoření „nového Španělska“ s cílem napodobit své rudé soudruhy v SSSR. V rámci tohoto přetváření začaly hořet kostely, kláštery a umírat prostí věřící i kněží. Ne každý horoval pro „lepší“ rudé zítřky a těmto lidem se postavil do čela generál Franco. Vypukla občanská válka, která je dodnes v povědomí našich spoluobčanů díky dlouholeté mediální i školní masáži jako boj dobrých republikánů proti zlým fašistickým frankistům. Proto je třeba poznamenat, že tito „dobráci“ srovnali pro potřeby „nového Španělska“ se zemí na 22 000 kostelů na území, které ovládli, tedy zhruba polovinu bohostánků ve Španělsku, a pod zem pak poslali statisíce svých odpůrců, povětšinou katolického vyznání. Mezi nimi bylo více než 7 000 kněží (12 % španělského duchovenstva) a necelé tři stovky řeholních sester, které před smrtí nejednou krutě zmučili.

Rudý teror vypukl pár dní po zvolení sestry Marie představenou. Jakožto zkušená žena dobře vycítila, že klášteru hrozí smrtelné nebezpečí, poněvadž lůza řádila v ulicích Madridu více než nespoutaně. Dne 20. června došlo i na Karmel. Vlastně již dva dny předtím zasypal rozvášněný dav domov sester kameny. Matka Marie Sagrario odvedla sestry do bezpečí a nařídila jim tam zůstat, dokud nebezpečí nepomine. Sama se pak odešla schovat s jednou karmelitkou k jejím rodičům, přičemž odmítla odejít ke svému bratrovi, který ji o to několikrát prosil. Mohla si možná zachránit život...

Podle všech svědectví na něm nelpěla. Byla připravena na smrt pro Krista a za své sestry. Koneckonců se jim v mi-

Papežská kolej Nepomucenum v Římě bude mít nového rektora. Stane se jím P. Tomáš Koumal, který byl poslední rok farářem a současně děkanem v Hodoníně. Ve funkci vystřídá dosavadního rektora P. Romana Czudka, který se stal generálním sekretářem České biskupské konference.

Během svého kněžského života působil P. Koumal v Kunštátu, odkud odešel na doktorská studia do Říma. Krátce byl farním vikářem v Měříně a Netíně na Vysočině. Poté byl farářem u sv. Augustina v Brně a následně působil v letech 2016–2023 jako farář při katedrále sv. Petra a Pavla v Brně.

Papežská kolej Nepomucenum (italsky Pontificio Collegio Nepomuceno) je papežská kolej pro české a moravské bohoslovce v Římě, která byla založena

jako česká kolej Bohemicum 4. listopadu 1884. Ve 20. letech 20. století získala kolej novou budovu, Nepomucenum,

slavnostně otevřenou v roce svatováclavského jubilea 1929. V současné době v této budově také sídlí Český historický ústav v Římě.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

nulosti opakovaně svěrovala, že touží prolít pro Pána svou krev. V polovině srpna roku 1936 k tomu dostala příležitost a plně jí využila.

Azyl u rodičů oné spolusestry byl 14. srpna revolučními bojůvkami odhalen. Rudé hordy vtrhly dovnitř a obě

*Blahoslavená Marie Sagrario
od sv. Aloise z Gonzagy*

karmelitánky zajaly a odvěkly do vězení na Marqués de Riscal. Vězňitelé se snažili Marii Sagrario brutálním násilím přimět, aby prozradila, kde jsou schovány cennosti (mj. i bohoslužebné náčiní), neboť v klášteře žádné nenašli. Ona však zarytě mlčela, ačkoli utrpěla nespočet tvrdých a bolestivých ran. Stejně tak zamlčela, kde jsou ukryty ostatní sestry. Neprojevila přitom ani špetku strachu či nepokoje, své trýznitele udivovala vyrovnaností a klidem. Jediným případem komunikace s jejími trýzniteli byl lístek, na který napsala: *Viva Cristo Rey!* (Ať žije Kristus Král!)

Neměli však ve svých srdcích místo ani pro přehnaný obdiv, ani pro soucit. Hned nazítří, tj. 15. srpna (v den Nanebevzetí Panny Marie), odvezli představenou madridského Karmelu za město, kde ji v parku sv. Isidora zastřelili. Ostatní sestry jejího Karmelu řádění fanatických revolucionářů přežily...

Dne 10. května 1998 ji papež Jan Pavel II. prohlásil za blahoslavenou – spolu se třemi dalšími zavražděnými řeholnicemi, z nichž jedna byla bl. Rita Dolores Pujalte Sanchezová, v den smrti třiaosmdesátiletá nevidomá sestra, v očích revolucionářů rovněž představující nebezpečí pro jimi opěvovaný a nastolovaný režim...

Vítězka nad hříchem a smrtí

Když vyhlásil Pius XII. roku 1950 dogma, že Maria byla s tělem i duší vzata do nebe, použil výstižným způsobem jednoznačnou formulaci o smrti Panny Marie: **Je Bohem zjevenou pravdou víry, že neposkvrněná, vždy panenská Matka Boží Maria byla po skončení svého pozemského života vzata s tělem i duší do nebeské slávy.**⁽¹⁾

Církev tedy nechává na věřících, aby si sami udělali mínění o návratu Panny Marie do nebeské vlasti; může nám být lhostejná otázka o konci jejího pozemského života, nikoliv však o jejím ústředním postavení v plánu spásy. Neboť když církev oslavuje a uctívá všechny důležité okamžiky jejího života, pak právě toto poslední zastavení, její návrat domů, má ústřední význam. Jako nejstarší mariánský svátek slaví církev její Nanebevzetí, přičemž zůstává otevřená otázka, zda Panna Maria zemřela, nebo ne. Chci této otázce věnovat několik myšlenek, a to nikoliv proto, že bych chtěl zabřednout do pracných spekulací, nýbrž spíše proto, abych ukázal krásu té Ženy, kterou již první kniha Bible nazývá Vítězkou nad hříchem a smrtí.

Od počátku církve jsou věřící přesvědčeni o tom, že je naprosto vyloučeno, aby Kristus nechal svaté tělo své Matky, která jej porodila a kojila, odložit do hrobu a přenechat zkáze, neboť „Bůh, její Syn, věrně plní, co učí staré přikázání, totiž ctít svou matku“⁽²⁾. Ještě více však než ochrana před rozkladem v hrobě, kterého Bůh ušetřil i četné svaté (např. sv. Bernadettu), odpovídá neporušitelné osobní jednotě duše a těla, její cti jako Bohorodičky, aby ukončila život bez smrti. Ta, která se vzhledem ke své neposkvrněnosti nikdy nedopustila ani sebemenšího hříchu, nepropadla jako ostatní lidé „nezbytnosti zemřít“. Tak požaduje kardinál Newman: „Kdo by to mohl pochopit, že by Bůh, který splatil vinu za svou Matku, z níž přijal podstatu svého lidského těla, nechal v hrobě tlít tělo a krev, ze kterých byl vzat? Jednají tak lidští synové se svou matkou? Nepečují o svou matku, když je stará a slabá, a neudrží ji při životě tak dlouho, jak je to jen pro ně možné? Kdo by mohl pochopit, že panenské

tělo, které nikdy nezhřešilo, by mělo být podrobena smrti? Proč by měla Maria sdílet osud Adama, když v něm neklesla do viny?“⁽³⁾ Protože tedy Maria byla prosta vši viny, a tedy i smrti jakožto trestu za hřích, a navíc si zasloužila božské mateřství, je obecným teologickým učením, že nemusela zemřít takovou smrtí, jakou nutně musí zemřít ostatní lidé. Otázkou zůstává, zda Maria skutečně utrpěla smrt, a když, tak jakým způsobem.

Pro církevní otce⁽⁴⁾ a velké teology 13. století představovala Mariina smrt, kterou mnozí prohlašovali za skutečnost, velkou překážku při úvahách o blahoslavené Panně. Z její smrti odvozovali mnozí důsledek, že Maria musela být alespoň po určitý čas ve stavu dědičného hříchu. Tak se domnívá i sv. Bonaventura zcela výslovně, že ze skutečnosti tělesné smrti Mariiny, která se v jeho době pokládala za samozřejmou, byla Matka Boží postížena dědičným hříchem, což se zdá být jediné přijatelné vysvětlení pro její smrt: „Jestliže byla nejsvětější Panna prosta dě-

dičného hříchu, pak nemohla být podrobena smrti.“⁽⁵⁾ Definitivně byl tento pokus o ospravedlnění Mariiny smrti vyloučen teprve roku 1854 vyhlášením dogmatu o Neposkvrněném početí, a tím byla otevřena také cesta k prohloubeným úvahám o konci života Matky Boží.

Neposkvrněné početí Matky Boží je také klíčem k pochopení její úlohy jakožto v protoevangeliumu příslibené ženy, která bude nepřítelkyní hada. Neboť účast na Kristově vítězství nad hříchem, smrtí a ďáblem, která byla příslibena v první knize Bible, byla dokonána, když Maria vydržela stát pod křížem a „obětovala svého Syna nebeskému Otci, aby všechny Adamovy děti, které kvůli němu byly pod hříchem, byly této viny zbaveny“⁽⁶⁾. O Marii není v protoevangeliumu řečeno, na rozdíl od jejího božského Syna, že bude zraněna, a tedy že by musela zemřít. On rozdrtí tvou hlavu a ty zasáhneš jeho patu.

Smrt přišla na svět skrze hřích, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože zhřešili. (Řím 5,12) Tato věta sv. Pavla popisuje stručně osud všech smrtelníků, který má svůj původ v Adamově vině. Jelikož však Maria byla prosta prvotního hříchu, nemůže být konec jejího života totožný s koncem těch, kteří musejí zemřít v důsledku dědičného hříchu. Jako Kristus, ani ona nebyla ve stavu, že musí zemřít, tj. prožít bolestné odloučení duše od těla, onu nevyhnutelnou smrt, které se naše lidská přirozenost vzpouzí, i když má přirozeně smrtelné tělo (*posse mori*).⁽⁷⁾

Jelikož byla osvobozena od dědičného hříchu i od každé osobní viny, nemusela ve smyslu *necessitas moriendi* (nutnost zemřít) Panna Maria zaplatit tuto cenu za hřích (srov. Řím 6,23). Výslovně tedy zdůrazňuje Jan Pavel II. ve svém růžencovém rozjímání, které napsal ještě předtím, než se stal římským biskupem, ale které dal znovu za svého pontifikátu vydat, že svatá Panna byla uchráněna smrtí v souvislosti se svým jedinečným privilegiem neposkvrněného početí: „V neposkvrněném početí je obsažen zárodek tajemství jejího nanebevzetí. Smrt jako plod hříchu (srov. Sir 25,24) díky zásluhám jejího Syna nepostihla Matku Vykupitele, a to platí již od prvního okamžiku jejího neposkvrněného početí.“⁽⁸⁾

„I když z toho nemůžeme vyvozovat absolutní požadavek, zdá se zcela zřejmé, že Mariino počáteční vítězství nad satanem bylo dovršeno vítězstvím nad smrtí. Ona byla počata bez dědičného hříchu; musela se tedy také vyhnout smrti, která je ovocem vzpoury, jakou představuje hřích.“⁽⁹⁾

NANEBEVZETÍ MARIINO - VYVRCHOLENÍ VTĚLENÍ PÁNĚ

Sv. Germán Cařihradský

Živý chrám nejsvětějšího Božství jediného Syna, Matko Boží, opravdu opakují to s dikůčiněním, tvé nanebevzetí tě nikterak nevzdálilo křesťanům. Žiješ neporušitelně, a přesto nezůstáváš vzdálena tomuto světu porušení; naopak tys blízka těm, kteří tě vzývají, a ti, kteří tě hledají s vírou, tebe nacházejí. Slušelo se, aby tvůj duch zůstal vždy silný a živý a aby tvé tělo bylo nesmrtelné. Vskutku, kterak rozdělení těla by tě mohlo shrnout v popel a prach, tebe, která vysvobodila člověka ze zkázy smrti vtělením svého Syna, a jestliže jsi opustila zemi, bylo to proto, aby tajemství tohoto tajemného vtělení se rozvinulo v celé své síle...

Nelze připustit skutečně, že bys ty, která v sobě pojímala Boha, mohla být obrácena v prach skrze porušení smrti, neboť ten, který „zmařil sám sebe“ (Flp 2,7), v tobě je Bůh od počátku a život před věky a Matka Života měla přebývat s Životem, smrt nemohla být pro ni leč jen spánkem a nanebevzetí by bylo takto jako probuzení pro Matku Života. Dítě hledá a touží po své matce a matka ráda žije se svým dítětem, stejně jako ty jsi měla ve svém srdci mateřskou lásku k svému Synovi a k svému Bohu, měla jsi potřebnou moc vrátit se k němu a Bůh pro svou synovskou lásku vůči tobě ti musel velmi spravedlivě udělit účast na svém stavu. Tak mrtvá k věcem, které končí, nastěhovala ses do neporušitelných příbytků věčnosti, kde sídlí Bůh, jehož život je nadále tvým podílem, ó Matko Boží.

Tys byla tělesně jeho příbytkem a nyní ON se na oplátku stal místem tvého spočinutí. „To je můj příbytek navěky“ – pravil – „zde budu sídlit.“ (Ž 132,14) To místo spočinutí, to je tělo, které přijal, když je dostal od tebe, Matko Boží, tělo, v kterém se – jak věříme – ukázal v přítomném světě a zjevil se ve světě budoucím, až přijde soudit živé i mrtvé.

Protože ty jsi příbytkem jeho věčného spočinutí, vytrhl tě z porušení a vzal tě s sebou, chtěl tě uchovat ve své přítomnosti a ve své lásce. Proto oč ho žádáš, dá ti jako starostlivé matce svých dětí; a vše, co si přeješ, splní ti se svou božskou mocí ten, který je pozhnaný navěky.

Je možno vyslovit názor, že Panna Maria mohla sama najít důvod k tomu, aby zemřela: chtěla zemřít dobrovolně jako její Syn. Ona se mu však stala podobná dokonalejším způsobem již tehdy, když stála pod křížem. Kristus umírá tělesnou smrtí, zatímco Maria umírá mystickou smrtí, když její duši proniká meč: „Ó nevýslovný zázrak! Pohleďte, jak u kmene kříže stojí odvážně jako mučednice čistá Panna! I ona zápasí se smrtí, když její duši proniká meč.“⁽¹⁰⁾ Papež Benedikt XV. říká o bolestné Matce Boží: „Skutečnost, že byla spolu se svým Synem ukřižována a spolu s ním umírala, odpovídala nebeskému plánu. Trpěla takovou měrou a umírala spolu s trpícím a umírajícím Synem.“⁽¹¹⁾ Proto právem nazýváme Pannu Marii Královnou mučedníků⁽¹²⁾ a je těžko představitelné, že by svým tělesným umíráním mohla ještě něco přidat k tomu, co nevýslovnou měrou naplnila na Golgotě.

Zkoumáme-li dále otázku, jak skončil pozemský život Panny Marie, musíme s překvapením konstatovat, že názor o chránění Matky Boží před smrtí nebyl zastáván pouze ve 20. století. Mlčení Písma svatého i apoštolské tradice, jak dokládají takoví znalci jako sv. Jeroným († 402) a Epifanius († 403), svědčí proti tvrzení, že Panna Maria zakusila tělesnou smrt. Timoteus Jeruzalémský (4. stol.) píše: „Z Lukášovy zprávy nelze vyvozovat, že Panna Maria podstoupila mučednickou smrt. Simeon jí řekl: »Tvou vlastní duši pronikne meč.« Ale kovový meč rozděluje tělo, neprobodává však duši. Proto je Panna Maria do dnešního dne uchráněna smrtí, neboť ten, který měl v ní příbytek, přesadil ji nanebevzetím do jiného příbytku.“⁽¹³⁾ Toto je první písemná zmínka, která oslavuje Pannu Marii jako tu, která byla uchráněna smrtí.

Jako Matka a Pomocnice Kristova v díle spásy má Maria zvláštní význam, protože jednak spolupůsobila svou vlastní aktivitou, jednak byla již předem skrze svého Syna dokonalejším způsobem vykoupěna. Tak je Panna Maria spolu se svým božským Synem Vítězkou a současně vítězným znamením v boji proti ďáblu. Protože na Golgotě vydržela po boku Pána a Spasitele, tak také má nadále místo po jeho boku, když byla slavně vzata do nebe. Můžeme tedy mít za to, že Maria nezemřela, a tak dosáhl Kristus jejím

neposkrvněným početím a jejím uchráněním před smrtí dokonalého triumfu nad satanem a v Marii, nové Evě, vítězi dokonale nad hříchem a smrtí. Právě v tom spočívá krása přesvědčení, že Matka Boží tělesně nezemřela.

Tak je Maria již nyní na nebi jasným znamením našeho vykoupění, „neboť v ní nakonec uskutečnil Bůh svůj původní plán, který měl s člověkem. To, co se nemělo stát, skutečně udělal tím, že se to nestalo: tím, že uchránil Marii od dědičného hříchu, připravil ďábla o všechno ovoce jeho vítězství v ráji. To je Kristovo totální vítězství.“⁽¹⁴⁾

Zdroj: Archiv Světla

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Papež Pius XII., *Munificentissimus Deus*, Denz. 3903. Zmínka o smrti není uvedena, ačkoliv v roce 1950 převládá počet „mortalistů“ (zastánců tvrzení, že Panna Maria zemřela) a při mariánském studijním týdnu v Salamance v roce 1949 naléhali na papeže, aby smrt Panny Marie zahrnul do definice dogmatu.
- ⁽²⁾ Alexandr III., *Ex litteris tuis* 1169, Denz. 748.
- ⁽³⁾ John Henry Newman, *Maria im Heilsplan*, Freiburg: Herder 1953.
- ⁽⁴⁾ Bonaventura in Sent. III., d. 3.
- ⁽⁵⁾ Např. Augustin: „Maria, (která pocházela) z Adama, zemřela pro hřích.“ Podle Hildy Graef: *Maria – Eine Geschichte der Lehre und der Verkündigung*, Freiburg: Herder 1964, s. 96.
- ⁽⁶⁾ Pius XII., *Mystici Corporis Christi*, AAS 35 (1943).
- ⁽⁷⁾ „Nesmrtelnost“ se tu chápe ve smyslu *posse non mori* (možnost nezemřít) na rozdíl od *non posse mori* (nemožnost zemřít) andělů nebo oslavených těl po zmrtvýchvstání.
- ⁽⁸⁾ Karol Wojtyła, *Der Rosenkranz*, Freiburg: Herder 1981.
- ⁽⁹⁾ Leon Joseph Suenens, *Maria im Plan Gottes*, Freiburg: Kanisius, s. 88.
- ⁽¹⁰⁾ Z hymnu k 1. nešporám 15. září o svátku Sedmiboolestné Panny Marie.
- ⁽¹¹⁾ Okružní list *Inter sodalitia*, AAS vol. 10 (1918), s. 182.
- ⁽¹²⁾ Verš k Aleluja o svátku Sedmiboolestné Panny Marie: *Blahoslavená jsi, Panno Maria! Aniž jsi utrpěla smrt, zasloužila sis pod křížem mučednickou palmu.*
- ⁽¹³⁾ Manfred Forderer, *Königin ohne Tod in den Himmel aufgenommen*, s. 24n. Podle *Patrologie Graeca* 86 245 C-D.
- ⁽¹⁴⁾ *Tamtéž*, s. 160.

Povolání ženy a muže

POVOLÁNÍ ŽENY

Přijímat a darovat lásku a život

Patří to k její přirozenosti. Hebrejšti-na to krásně vyjadřuje: žena, ženský, *nekewah* znamená dutý, vytvářející vnitřní prostor, půdu ke klíčení. Vyjadřuje to celé její tělo, je tím určena i její psyché. Celá její bytost je propastí touhy a lásky. Proto potřebuje více než muž, aby byla milována. V protikladu k němu je méně spontánní, pokud jde o konání. Může se rozvíjet ale jen tehdy, když svou potřebu přijímat bere jako skutečnost.

Pro svůj vnitřní postoj přijímat má žena přirozenou otevřenost pro duchovní věci, a to jak v kladném, tak v záporném smyslu.

Je možno např. pozorovat, že do kostela chodí daleko více žen než mužů. V židovské tradici je žena osvobozena od 613 příkazů, protože je od přirozenosti více nábožensky nadaná. V protikladu k muži není zde žena povinna navštěvovat synagogu.

Skrze tuto svou otevřenost pro duchovní věci je žena náchylnější k satanovým útokům. Žena je tedy otevřenější pro přijímání lásky, ale je také náchylnější otevřít se zlu. Ona je to, kdo je první vystavena pokušení. Proto je také Eva pramenem pádu muže. Maria, nová Eva, je pro něho pramenem vykoupení.

Schopnost přijímat a naslouchat dělá také ženu více prorockou. V manželském soužití přicházejí prorocké intuice především od ženy. Chápe a rozumí působení Ducha Svatého dříve než muž. Proto je pro muže důležité, aby jí skutečně naslouchal a byl pozorný k tomuto nadání své ženy. Muž pak má schopnost rozlišovat, kdy nastává vhodný čas pro působení intuice. Žena potřebuje muže, aby uskutečnila svou intuici.

Jakožto přijímající bytost je žena ustavičně vystavena nebezpečí očekávat od svého muže plnost lásky. Aby však mohlo dojít k jejímu dokonalému naplnění, musí všechno očekávat od Boha, protože je dcerou nebeského Otce a jen on jí může dát plnost té lásky, po které touží a kterou potřebuje. Soustřeďuje-li se

vylučně na svého muže, bude zklamána, protože on není schopen naplnit její očekávání. Jestliže jí muž nemůže dát to, co potřebuje, bude buďto zklamaná a stáhne se do sebe, nebo bude hledat jiného muže, nebo se plně soustředí na děti. Tu ale vzniká nebezpečí, že děti připoutá na sebe do té míry, že jim brání v jejich vnitřním růstu.

Žít zcela pod Božím pohledem

Pro negativní zkušenost s vlastním tělesným otcem může mnoho žen postrádat schopnost zcela se odevzdat nebeskému Otci. Je prokázáno, že náš vztah k „Bohu Otci“ se formuje nejdříve naším vztahem k našemu tělesnému otci. To, co jsme s ním prožili, přenášíme podvědomě na svého nebeského Otce. Proto je důležité, abychom se vědomě rozhodli, že se dáme „překvapit“ láskou nebeského Otce a nebudeme jej srovnávat se svým tělesným otcem. Jinak mohou zkušenosti našeho dětství s tělesným otcem poznamenat celý náš život.

Skrze niterný vztah k nebeskému Otci může dosáhnout žena svobody vzhledem ke svému tělesnému otci, a tím i vzhledem ke svému muži. Jestliže totiž dcera nedosáhne určité svobody vůči svému tělesnému otci, nebude schopna být opravdovou manželkou, protože si nedokáže vybudovat správný odstup od svého manžela. Vystavuje se nebezpečí, že zůstane malým poslušným děvčátkem, které je zcela závislé na svém muži, udělá všechno, co od ní očekává, a je neschopné jej skutečně milovat. Chce-li být svobodná, musí přejít z pohledu tělesného otce pod pohled Otce nebeského. Jenom žena, která zcela rozhodně žije pod pohledem Božím, je skutečně svobodná, protože není závislá na náladě svého muže a na jeho náklonnosti. Je osobností, která nachází svou hodnotu a svou jistotu v Bohu.

Žena umožňuje muži „být otcem“

Každý muž se narodil z ženy. Proto žena „rodí“ svého muže i k otcovství. Muž může být otcem jen s pomocí matky a své otcovství uskutečňuje doopravdy teprve

tehdy, když jeho žena začne nosit dítě ve svém lůně. Písmo říká, že žena má být muži *pomocnicí* (srov. Gn 2,18–23). Je tu však nebezpečí, že bude mít nad mužem převahu, že je matkou dříve, než muž pozná své otcovství. Často má větší zralost než on a ovládá ho svou citovou mocí. Ale když je muž ženou utlačován a nemá pevnou jistotu v Bohu, bude buďto na ní závislý, nebo bude zkoušet, jak ji ovládnout silou svých svalů. Může také hledat vysvobození v práci nebo u jiné ženy.

Milující odevzdání

Podřízujte se jeden druhému z úcty ke Kristu. Ženy ať jsou podřízeny svým mužům, jako kdyby to byl sám Pán; muž je totiž hlavou ženy, podobně jako je Kristus hlavou církve. Vy, muži, milujte své ženy jako Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni. To je veliké tajemství, mám na mysli vztah Krista a církve. A proto každý z vás ať miluje svou ženu jako sám sebe a manželka ať zase svému muži projevuje úctu. (Ef 5,21–33)

Písmo svaté prosí ženu, aby se podřízovala svému muži a přijala ho jako svého pastýře. Tak ovšem může žít pouze tehdy, když je zcela zakořeněna v Bohu a má v něm jistotu, že *ani smrt ani život ji nemohou odloučit od lásky Kristovy*, ani špatné rozhodnutí jejího muže, protože těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému (srov. Řím 8,28). Jestliže tuto jistotu v Bohu nemá, bude mít žena stále strach podřídit se svému muži, aby nebyla od něho utlačována. Má-li však v Bohu svou jistotu, může splnit Boží přikázání a podřídit se z lásky k Bohu svému muži. A jestliže žije právě takto, bude její muž schopen žít své povolání jako hlava ženy s láskou, ale současně naslouchat prorockému nadání své ženy. Nemusí pak mít strach, že jej bude žena utlačovat. Tímto způsobem mohou žít ve vzájemné podřízenosti, jak si to Bůh přeje.

Matka vede své děti k otci

Matka je první, kdo má kontakt se svým dítětem, protože je od počátku nosí ve svém lůně. Již v životě matky dítě cítí a slyší o otci všechno, co přijímá

skrze filtr matky, jak nám dokládají vědecké výzkumy. Dítě přejímá již v mateřském lůně pozitivní i negativní pocity, které chová matka vůči otci. Jestliže tedy má matka negativní vztah k otci, odlučuje od otce i své dítě. Jestliže posilována Boží láskou chová k otci lásku, přenáší tuto lásku i svému dítěti.

Žena nosí své dítě v lůně devět měsíců. To vytváří silné pouto k dítěti, a je proto zcela přirozené, že odloučení od dítěte je pro ni bolestné. Ale pro zdravý růst potřebuje dítě lásku otce i matky. Je proto úlohou matky přivést dítě k otci, aby mohlo přijímat i jeho lásku. To může udělat jen tehdy, když je zakořeněna v Boží lásce a chce jen to nejlepší pro své dítě. Toto rozdělení není schopna prožít, jestliže se distancuje od svého muže i od Boha a všechnu lásku, kterou potřebuje, hledá u dítěte, a tak je na sebe emocionálně připoutává a současně je beznadějně přetěžuje.

POVOLÁNÍ MUŽE

Povoláním otce je pomáhat matce při všem, co jí ukládá její povolání. On je ten třetí, který vstupuje do dvoj-vztahu, aby umožnil dítěti opustit svou matku, aby mohlo růst. Zde přichází ke slovu rozdílnost povolání muže a ženy. Povoláním ženy je darovat dítěti něžnost a teplo, povoláním muže je především být pro dítě výzvou, aby se připravilo pro život. Tato rozdílná povolání však není možno v žádném případě absolutizovat. Přechody jsou zcela plynulé. Je však nezbytné tuto rozdílnost rozpoznat, aby každý partner lépe porozuměl odlišnosti toho druhého a mohl ji tak doplňovat.

Muž potřebuje vzor otcovství. Tak jako máme Marii za příklad ženství a můžeme ji přijímat za Matku, můžeme sv. Josefa přijmout jako „adoptivního otce“, jako nejdokonalejší vzor lidského otcovství. Když rozjímáme o sv. Josefu, odhalíme vlastnosti muže, manžela a otce.

Otec je dárcem ochrany a bezpečí

Viděli jsme, že matka daruje lásku a život. Vlastnostmi otce jsou spíše síla, autorita a ochrana. Svatý Josef chránil svého syna před smrtí, když jej vytrhl z rukou Herodových a utekl s ním do Egypta.

Když se hovoří o síle muže, spojujeme to i s bezpečím. Potřebujeme muže, který je silný a dává bezpečí.

Od svého otce jsme v minulosti zažili různá zranění. Často byla otcova síla utlačující. Máme tedy strach ze síly otce a tedy i strach z Boha a strach, že budeme napraveni. Ale takový není ani nebeský Otec, ani sv. Josef. Svatý Josef byl něžný muž, což je výraz pro Boží sílu. Zatímco Maria má silnou něžnost, Josef má něžnou sílu. Síla otce nás musí chránit něžně a nesmí nám nahánět strach. Jsme vyzváni, abychom znovu objevili otcovství, které je silou i něžností. Učme se schoulit se do náruče všemohoucího Otce, která je pro nás útočištěm v každé naší úzkosti, abychom byli ochráněni a okusili bezpečí u Otce. V bezpečí jeho něžné ochrany budeme schopni přijímat lidské, často poněkud méně něžné usměrňování. Takovým způsobem se sami naučíme usměrňovat s láskou v důvěře v milující všemohoucnost nebeského Otce, místo abychom násilným tlakem prosazovali svou vlastní mocenskou pozici.

Podpora růstu

Viděli jsme ženu jakožto tu, která počne a daruje život. Ale potřebujeme otce, aby došlo k vnitřnímu růstu. Jméno Josef znamená v hebrejštině současné „růst a být větší“. Muž vede k růstu, když má autoritu. Autorita pochází od latinského slova *augere* – nechat růst, umožnit být větší. Dnes je mnoho lidí zcela ztraceno, protože nemají žádného otce. Je to otec, kdo stanoví hlediska, vyslovuje požadavky a určuje hranice; jedním slovem, daruje svému dítěti jistotu. Nepřítomnost otce působí, že dítě ztratí smysl pro své hranice. Roste jako divoký keř s mnoha nejistotami a neschopností se zavázat nebo angažovat. Otec uplatňuje nad svým synem autoritu, aby jej přivedl k růstu, nikoliv aby jej komandoval. Zdůvodnění autority nespočívá v moci, nýbrž v sebeodevzdání. Když vykonává manžel a otec opravdovou autoritu nad svou ženou a nad svým dítětem, pak nikoliv proto, aby měl nad nimi moc a ovládal je, nýbrž aby je přivedl k růstu. Jen ten muž, který se své ženě odevzdává, může mít u ní pravou autoritu. Jen otec, který svému dítěti dává to nejlepší, může u dítěte uplatňovat pravou autoritu.

Otec daruje dítěti zákon

Děti potřebují zákon: zákon, který je současně pevný i něžný; který člověka ani nedrtí, ale také nedělá choulivým. Dítě se o něj může opřít a také udělat zkušenost s jeho přestoupením. Takový je také postoj milosrdného otce z evangelia (srov. Lk 15,11–32), který nechá svého syna odejít z domu. Bůh nás učí přejíciému vztahu k zákonu: slovem nám stanoví hranice, ale současně nám daruje svobodu.

Uvádět dítě do boje, do životního boje

Viděli jsme, že žena je těšitelkou, která je svému dítěti zcela nablízku. Bere je do náruče a zahrnuje je polibky a něžnostmi. Muž má jinou úlohu. Nemůže mít stejnou blízkost k dítěti. Bude je učit něčemu zcela novému. Uvádí je do odloučení. Viděli jsme, že otec vede dítě v nezbytné vzdálenosti od matky. Toto oddělení je pro dítě utrpením. Je to bolestný boj, ale boj, který přivádí k životu. Je tedy rolí muže učit své dítě vyrovnávat se s těžkostmi, opouštět útěchy a měkkost, aby okusilo život s jeho pravidly růstu. Jestliže se nepustí „mámy“, bude mít poruchy vlastní identity, těžkost s přijímáním závazků, omezující úzkosti nebo nezralost. Toto odloučení patří k Boží pedagogice.

Maria a Josef

Tolik tedy k některým aspektům ženství a mužství, abychom mohli vytušit, jak mnohé naše těžkosti pramení z toho, že nevíme lépe, co je specifikem našeho povolání jako muže anebo ženy. Tak žijeme často něco, co neodpovídá našemu Bohem darovanému povolání. Tak se však, aniž jsme si toho vědomi, vzdalujeme od Boží vůle lásky a sebe samy děláme nešťastnými, protože doopravdy svobodnými a šťastnými nás může učinit jen sjednocení s laskavou Boží vůlí. Možná, že nám tyto řádky znovu darují touhu zvažovat, jaké povolání Bůh stanovil pro muže a ženu a jak se mohou navzájem doplňovat. A snad nám Maria a Josef při tom pomohou nalézt ve svém povolání radost a žít ve větší srdečnosti.

*Z Feu et Lumière 51 přeložil -Iš-
(Redakčně upraveno)*

Postava, která hluboce zasáhla do světových a církevních dějin

Po několik století byla Evropa ohrožována islámem, jak na Západě, tak i na Východě. Ze Španělska se tlačili Mauři až k Paříži, z Balkánu přicházeli Turci. Teprve 12. září 1683 se list obrátil. Jeden jediný den změnil dějiny. Úspěšný zásah a vítězství spojených vojsk změnilo všechno. Ještě více rozhodující byla ale pomoc shora, na kterou vsadil kapucín Marek z Aviana: Vídeň a Evropa zůstaly křesťanské, dodneska. V Římě papež Inocenc XII. tenkrát poznal příkaz hodiny a povolal k modlitebnímu útoku. Z vděčnosti za poskytnutou pomoc ustanovil tenkrát papež svátek „Jména Panny Marie“.

Tomuto Markovi z Aviana se dostalo zasloužené cti teprve v našich dnech, když ho Jan Pavel II. blahořečil 27. dubna 2003. Pozdní poděkování západního světa svému velkému zachránci! Kdo byl tento nedávno blahoslavený?

Dne 17. listopadu 1631 přišel na svět v severoitalském Friaulu. Jeho občanské jméno bylo Karel Dominik Christoferi. Byl vychován jezuitou. Jako chlapec, tenkrát asi 15letý, se rozhodl k fantastickému činu: Tajně odešel z koleje a vydal se na cestu do Turecka. Chtěl získávat mohamedány na křesťanskou víru. Avšak

nedošel daleko. V jednom kapucínském klášteře prosil o ubytování. Tady na něho čekala Boží Prozřetelnost. Jako kapucín měl ochránit od islámu nejenom svoji vlast, nýbrž celou Evropu.

Na svátek Obětování Panny Marie (21. listopadu 1648) byl oblečen do řádového hábitu, 18. září 1655 dosáhl důstojnosti kněžství. P. Marek převzal nenápadně a pokorně všechny úkoly uložené nadřízenými. Změna nastala teprve o svátku Nanebevzetí Panny Marie roku 1676. Tento den změnil jeho život. Kázal se strhujícím nadšením o kráse Matky Boží. Toto kázání, stejně jako to o svátku Narození Panny Marie (8. září) slyšela také sestra Vincencie, která byla už 13 let ochrnutá. „Jsem uzdravená! Jsem uzdravená!“ zvolala potom, co se P. Marek modlil Loretánské litanie. Jako důkaz zázračného uzdravení vystupovala bez obtíží po blízkém schodišti nahoru a dolů.

Od tohoto dne se množila hlášení o zázračných uzdraveních. P. Marek neměl ani hodinu klidu: adventní a postní kázání, slavnostní a příležitostná kázání, nejprve v severní Itálii, potom také v německy a francouzsky mluvících zemích. Jeho slova byla doprovázena zázračnými uzdraveními.

Bl. Marek z Aviana

Začátkem roku 1680 vystoupil P. Marek poprvé proti císaři Leopoldu I.: Jestli on, císař, nezavede „lepší pořádek při zacházení se spravedlností“, nezůstane to bez trestu. Vládcí země se začali proroka obávat. Před branami Paříže kazatele zadrželi a deportovali jinam. Místo v Paříži kázal teď v Roermondu, když tribuna, na které P. Marek stál, se za velkého rachotu zřítla. Místo obávaných mrtvých z toho vyšli s několika málo zraněnými. Svému provinciálovi vyprávěl P. Marek 16. srpna 1681 o tomto zážitku: „S pomocí Boží a na přímělu nejblahoslavenější Panny Marie jsem se uzdravil z těžkého poranění na noze. Bez zřejmého zázraku bych se stal mrzákem.“

Tehdy se situace celého křesťanského Západu měsíc od měsíce stávala více povážlivější. Hrozili Turci. P. Marek kázal právě v červenci 1682 v rakouském hlavním městě: „Ó Vidni, jestliže nezměníš své mravy, budeš strašně potrestána. Opakuji to s velkým rozhorlením ducha.“

Stalo se, jak mnich předpověděl: Sotva přešel rok – a turecké vojsko „tak veliké, jaké nikdo nikdy neviděl“, se převalilo přes Balkán k severu. Začalo dvouměsíční obléhání Vídne. Císař utekl do Lince a nechal povolat „zázračného mnicha“ z Itálie. Ten přednesl na tullnské rovině 8. září 1683 (o svátku Narození Panny Marie) spojeným vojskům pod vedením polského krále svoje ohnivé kázání: „Bez Boha

Franz Geffels (1625-1694): Obléhání Vídne Turky, 1683

se vám nic nepodaří!“ Večer 12. září byla Vídeň zase v křesťanských rukou, Turci se dali na divoký útěk.

V příštích letech následovalo zpětné obsazení Budapešti a Bělehradu. Vítězství se však dosáhlo teprve potom, když na vyzvání vstoupil do děje P. Marek. Při dobývání Budapešti šlo ze začátku „všechno na levačku“. P. Marek trval na tom, že město „nikdy nebude moci být osvobozeno než zázrakem“. Šel tedy tomu naproti, nesl sochu Matky Boží do podmaněného města, aby následujícího dne mohl už sloužit děkovnou bohoslužbu.

Stejně tomu bylo při osvobozování Bělehradu 6. září 1688. Dva dny po dobytí města, na svátek Narození Panny Marie, následovala děkovná mše.

Po těchto vítězstvích se stáhl P. Marek zpátky do svého kláštera, byl ale stále k dispozici císaři Leopoldovi jako poradce. V roce 1699 ho znovu potřebovali ve Vídni. V rakouském hlavním městě také 13. srpna zemřel.

Císař Lepold a jeho manželka navštívili těžce nemocného. Sotva se vladařský pár vzdálil, právě chtěli nastoupit do kočáru, když se stav nemocného viditelně zhoršil. Ihned se císařský pár vrátil a přišel, když P. Marek, zachránce Západu, vydechl svoji duši.

Císař nařídil na 17. srpna pohřeb, panovnícký dvůr se samozřejmě zúčastnil.

Dne 24. dubna 1703 byly pozůstatky zasloužilého mnicha přeneseny do „císařské hrobky“. Leopold se snažil o jeho brzké blahorečení, ale věc po smrti císaře uvázla. Brzy se prosazující „josefinismus“ neměl pro takovou záležitost žádné porozumění. Teprve „Katolický sněm“ roku 1889 ve Vídni uvedl věc znovu do chodu. Obě světové války přinesly další průtahy. Dne 27. dubna 2003 – jak už bylo řečeno – konečně zařadil Jan Pavel II. zachránce Vídně a Západu do zástupu blahoslavených. Tím došel k úspěšnému zakončení „největší a do světových a církevních dějin zasahující proces blahorečení“. (Podle M. Heyreta: *Markus von Aviano*, Mnichov, 1931. Z této knihy jsou převzaty citáty uvedené v tomto článku.)

P. Marek z Aviana je jedním ze čtyř zachránců Evropy, vedle sv. Jana Kapistrána, sv. Jakuba z Marky a sv. Vavřince z Brindisi. Všichni tito měli výrazný podíl na záchraně Evropy před útokem islámu.

Velké zásluhy měl také Marek z Aviana při obnově křesťanské víry v Evropě. Mnozí se po jeho kázání obrátili. Tak to byl např. vévoda ze Sachsen-Zeitz, Christian August, který po vyslechnutí mnicha přestoupil z protestantismu do katolické církve a později se stal kardinálem a primasem maďarským.

Vítězství před Vídni 12. září 1683 a další vítězství byla dobyta prostřednictvím

Matky Boží. Po celý život byl P. Marek horlivým ctitelem a obráncem jejího Neposkvrněného početí. V tomto znamení tenkrát katolická věc zvítězila. P. Marek o tom věděl, z tohoto přesvědčení žil a jednal.

Z Maria heute 552/2017

přeložil -mp-

(Redakčně upraveno)

O neřestech a ctnostech: Statečnost

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

a aseptický Bůh, který nezná lidské emoce. Právě naopak. Tváří v tvář smrti svého přítele Lazara se rozplakal; a v některých jeho projevech prosvítá jeho vášnivý duch, například když říká: „Přišel jsem vrhnout oheň na zem, a jak bych si přál, aby už vzplanul!“ (Lk 12,49) A když byl konfrontován s obchodováním v chrámu, reagoval silou. (srov. Mt 21,12–13) Ježíš byl vášnivý.

Nyní však hledejme existenciální popis této tak důležité ctnosti, která nám pomáhá nést v životě ovoce. Starověcí autoři – řečtí filosofové i křesťanští teologové – rozpoznávali ve ctnosti statečnosti dvojí vývoj, jeden pasivní, druhý aktivní.

První je zaměřen do našeho nitra. Existují vnitřní nepřátelé, které musíme porazit a kteří se jmenují úzkost, tíseň, strach, vina: to všechno jsou síly, které se bouří v našem nitru a v určité situaci nás ochromují. Kolik zápasníků podlehne ještě dříve, než se pustí do boje! Neuvědomují si totiž tyto vnitřní nepřátele. Statečnost je především vítězstvím nad sebou samým. Většina obav, které v nás vznikají, je nereálná a vůbec se nenaplní. Lepší je tedy vyzývat Ducha Svatého a čelit všemu s trpělivou statečností: jednomu problému po druhém, jak jsme schopni, ale nikoli sami! Bůh je s námi, pokud mu důvěrujeme a upřímně hledáme dobro. Pak můžeme v každé situaci počítat s tím, že Boží prozřetelnost bude naším štítem a zbrojí.

A pak je tu druhý pohyb ctnosti statečnosti, tentokrát aktivnějšího charakteru. Kromě vnitřních zkoušek existují i vnější nepřátelé, což jsou životní zkoušky, pronásledování, těžkosti, které jsme nečekali a které nás překvapují. Můžeme se totiž

snažit předvídat, co nás potká, ale skutečnost se do značné míry skládá z nevyzpytatelných událostí a v tomto moři naší loďkou občas zmítají vlny. Statečnost z nás pak činí odolné námořníky, kteří se nedají zastrašit ani odradit.

Statečnost je základní ctností, protože bere vážně výzvu spočívající ve zlu na tomto světě. Někteří lidé předstírají, že toto zlo neexistuje, že je vše v pořádku, že lidská vůle není někdy slepá, že temné síly, které přinášejí smrt, nevedou v dějinách boj. Stačí však zalistovat v učebnici dějepisu, nebo bohužel i v novinách, abychom objevili hanebné činy, jejichž jsme zčásti oběťmi a zčásti protagonisty: války, násilí, otroctví, útlak chudých, rány, které se nikdy nezhojily a stále krvácejí. Ctnost statečnosti nás nutí reagovat a zvolat „ne“, důrazně „ne“ tomu všemu. Na našem komfortním Západě, který všechno poněkud rozředil, který z cesty k dokonalosti udělal prostý organický vývoj, který nepotřebuje zápasit, protože mu všechno připadá stejné, někdy pocítujeme zdravý stesk po prorocích. Ale nepohodlní vizionáři jsou velmi vzácní. Je potřeba, aby nás někdo vyvrátil z měkkého pelíšku, v němž jsme se uvelebili, a přiměl nás rezolutně opakovat „ne“ zlu a všemu, co vede ke lhostejnosti. „Ne“ zlu a „ne“ lhostejnosti; „ano“ cestě, cestě, která nás vede k pokroku, a o tu musíme bojovat.

Objevme tedy znovu v evangeliu Ježíšovu statečnost a učme se jí ze svědectví svatých a světic.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html

(Redakčně upraveno)

Heřman Josef (43)

Ve steinfeldském klášteře klečel jednadevadesátiletý Heřman Josef před svatostánkem a obětoval Bohu svůj život za cestu spolubratrů na východ – na smrt. Všechny smysly byly trápeny bolestí. Oheň zachvátil celé tělo. Jeho srdce bylo trápeno nesnesitelným žalem. Ale Heřman Josef se nedal tím vším srazit tak jako kdysi. Stále před sebou viděl tvář chudého mnicha z Assisi, který se na něj pokojně díval a říkal: „Měj odvalu! Dokonalá radost je skryta v utrpení.“

Přes všechno utrpení, možná právě kvůli němu, psal Heřman Josef dál svůj komentář k Velepísní, k chvalo zpěvu lásky. Přišla doba postní. Zvony zvaly k obrácení a pokání. Zněly vážněji než jindy, protože z východu přicházely zprávy o mongolské hrozbě. „Pane, zachraň říši! Říši a křesťanstvo!“ křičela všechna srdce. Ve steinfeldském klášteře ale psal mnich dále svou Velepíseň. O třetí neděli postní přijel posel z kláštera v Hovenu a přivezl opatovi prosbu, aby jim na Svátý týden poslal kněze; a kdyby to mohlo být, aby to byl Heřman Josef.

„Nemůžu přece dovolit, aby se starý kněz vydal na tak namáhavou cestu,“ bránil se opat Macarius. Ale když o tom uslyšel Heřman Josef, uprosil opata, aby jej pustil.

Na Květnou neděli konečně dokončil Heřman Josef svůj komentář k Velepísní. K smrti unaven odložil pero.

„To není nic,“ řekl spolubratřím, kteří mu blahopřáli k dokončení, „není to nic jiného než tichá ozvěna vši té krásné Boží hudby, která během posledních devíti let naplňovala mou duši.“ Pak se s mladistvým spěchem nachystal na cestu do Hovenu. Ve středu Svátého týdne se rozloučil se Steinfeldem. Ještě dlouho klečel před svatostánkem v klášterním kostele, kde během uplynulých osmdesáti let načerpal tolik síly a útěchy. Tiše se rozloučil se svou celou, která mu přirostla k srdci, tiše se rozloučil i se spolubratry, žáky a konečně i s hroby svých zemřelých spolubratrů.

Když šel dolů z klášterního kopce, stále se ohlížel na klášter, na dvě mohutné

věže. Ke svému mladému průvodci se obrátil a začal vzpomínat: „Z této věže jsem před osmdesáti lety vyháněl netopýry se svatým Augustinem v rukou. Ano, tento klášter byl mým domovem, mou Betánií. Ale podívej, jdeme do Jeruzaléma.“ Pak se kněz odmlčel a přemýšlel. Jeho průvodce jej takového změněného ještě nezažil.

* * *

V téže chvíli vjížděli steinfeldští mniši a sedláci do Wroclawi. Město se podobalo vojenskému táboru. Rytíři v krásných brněních procházeli ulicemi. Všude bylo plno sedláků, kteří zanechali pluh a chopili se meče. Současně s našimi mnichy a sedláky vjeli do hlavního slezského města němečtí rytíři, celé vojsko v dlouhých vlajících pláštích s křížem.

Vilfrid, který měl od opata list vévodovi Heinrichovi, se vydal na hrad. Vévoda, syn zbožné vévodkyně Hedviky, četl list se zalíbením. „Takže vy chcete do Čech!“ a pevně se zadíval na mnicha planoucím očima. „Je to velmi smělé, jet v těchto dnech dál na východ. Žlutá bouře se stále přibližuje. Mongolové dorážejí na Lehnic. Dojde k boji na život a na smrt. Doufám, že ještě stihnete do Čech dojet. Dám vám dobrý dopro-

vod. Ale nesmíte dlouho váhat, jinak budou všechny cesty uzavřeny.“

„Pojedeme do Čech, až když bude mongolská hrozba poražena,“ řekl pevně Vilfrid, „nebo nikdy.“

„Chcete...?“ ptal se opatrně vévoda.

„Po vašem boku bojovat!“

„Žlutých bojovníků je ale mnohem víc, bratře!“ odpověděl vévoda. „Našich je málo. Bitva bude velkou obětí. Všichni zemřeme.“

„Pak zemřeme s vámi, vévodo!“ řekl Vilfrid a jeho oči se zableskly.

„A není to jen vaše osobní rozhodnutí? Co ostatní?“ zjišťoval vévoda.

„Ostatní myslí jako já, mniši i sedláci!“ odpověděl premonstrát bez váhání.

Tu vévoda pevně a radostně stiskl jeho ruce a řekl: „Děkuji vám. Jste u nás vítáni!“ Po chvíli připojil: „A když naše zbraně nepřemohou nepřítele, tak Bůh jistě uvidí vaši obětavost a pevnou víru.“

BRÁNA SE OTVÍRÁ

Heřman Josef se svým průvodcem se po cestě opět zastavil u otce Josefa v Lövenichu. Tiše seděli všichni tři a hleděli do plamenů v krbu.

„Písni bratra Slunce nazval František svou píseň?“ zeptal se zamyšleně starý mnich. „To je krásné. V tom zní nebe. Ale zopakuj mi ještě něco, Josefe, to poslední!“

Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora Vás srdečně zve na **POUTNÍ SLAVNOST DO BAZILIKY NA SVATÉ HOŘE**.

Program: Sobota 17. srpna 2024: 17.00 mše svatá • 19.00 modlitba růžence u Korunovačního oltáře • 19.30 mše svatá z vigilie u Korunovačního oltáře, oslavuje novokněz P. Pavel Hudousek CSsR; na konci mše udělování novokněžského požehnání, po skončení světelný průvod.

Neděle 18. srpna 2024: 7.30 mše svatá • **9.00 hlavní mše svatá u Korunovačního oltáře**, oslavuje P. Jaroslav Brož; po skončení průvodu s milostnou soškou, požehnání květin a uctívání milostné sošky; hudba při liturgii: **S. Jelínek: Mešní proprium** • 11.00 tichá mše svatá v bazilice • 13.00 pobožnost k Panně Marii, požehnání předmětů • 14.00 nedělní varhanní půlhodinka, vstupné dobrovolné, vstup na koncert pouze před jeho začátkem • 15.30 mše svatá, zpívané české nešpory. Po dobu slavnosti možnost získat plnomocné odpustky.

Kontakt: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, 261 01 Příbram II – Svatá Hora 591, tel. 318 429 930 • prohlídky: tel. 731 619 800, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>.

Zveme všechny, kteří **SE SETKALI S JAKÝMKOLI ZPŮSOBEM ZNEUŽÍVÁNÍ** v církvi, v rodině, na pracovišti či kdekoli jinde, **NA MŠI SVATOU v pátek 13. září 2024 v 18 hodin**, v předvečer svátků Povýšení svatého Kříže a Panny Marie bolestné, **do baziliky Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi**. Hlavní celebrant: biskup Mons. Zdenek Wasserbauer. Po mši svaté bude možnost hodinové adorace.

Heřman Josef tiše opakoval krásný chvalozpěv všeho stvoření:

*„Pochválen buď, můj Pane,
za naši sestru tělesnou smrt,
které neunikne žádný člověk.
Běda těm, kteří umírají v hrůze.
Blahoslavení ti,
kteří umírají ve tvé svaté vůli,
neboť jim druhá smrt neublíží.
Chvalte a oslavujte mého Pána!
A děkujte mu,
všechno stvoření,
a služte mu ve velké pokoře!“*

V místnosti bylo ticho, jen oheň praskal v krbu. Pak Heřman Josef tiše a pomalu opakoval, jako by chtěl přemýšlet nad každým slovem.

*„Pochválen buď, můj Pane,
za naši sestru tělesnou smrt,
které neunikne žádný člověk.“*

„To je radost, která samu smrt vítá jako sestru. To je dokonalá radost, takto zemřít.“

„Ano, když František umíral, zpíval,“ vyprávěl otec Josef. „Přesto bylo jeho tělo mnohokrát trápeno. Pán ho obdaroval svými ranami na ruku, nohou a v boku.“

„On skutečně nosil rány našeho Pána?“ ptal se velmi vzrušen Heřman Josef.

„Ano, pět svatých ran!“ odpověděl mu Josef.

„To musí být velká milost, když Bůh vezme nějakého člověka s sebou na kříž!“ řekl Heřman Josef po chvíli ticha. Myslel na dny, kdy trpěl vysokou horečkou, kdy volal k Bohu: „Vezmi mne na kříž! Chci s tebou rozepnout ruce nad plameny, ruce, které hasí oheň!“

Toho večera ti tři už nepromluvili.

V klášteře Hoven oznamovaly zvony začátek Květné neděle, když tam dorazil Heřman Josef s průvodcem. Sestry přišly jako obvykle starce přivítat s velkou úctou. Opět vonělo kadidlo.

„To je moje Květná neděle!“ usmál se mnich. Ale pak vážně přidal: „To již není daleko ke Golgotě.“ Když uviděl sestru Eufémii, s úsměvem se zeptal: „Tak jak se vám daří, potřebujete ještě nějaká jablka?“

Řeholnice se celá začervenala, ale souhlasně pokývala hlavou a řekla: „Ne, již je nepotřebuji, otče!“

Poselství Královny míru

„Moje drahé děti! S radostí jsem vás vybrala a vedu vás, protože ve vás, dívka, vidím lidi víry, naděje a modlitby. At' vás, dívka, vede hrdost, že jste moji, a já vás vedu k Tomu, který je cesta, pravda a život, a jsem s vámi, aby mír zvítězil ve vás i kolem vás, protože s tím úmyslem mě k vám Bůh poslal. Děkuji vám, že jste přijali mé pozvání.“

Medžugorje 25. července 2024

Nyní kráčeli všichni křížovou chodbou kláštera. Najednou se kněz zastavil. Vzal svou hůl pevně do ruky, naznačil na zemi čtverec a řekl: „Tady pohřbete mé tělo!“

Přes všechny obličejové přeběhl stín strachu. Ale Heřman Josef se smál a řekl: „Ne, milé sestry, člověk nemá být smutný, hrob je dobré lože a smrt je sestra, která nás vrací k Otci.“

S námahou vykonával stařec v těchto dnech svou službu u oltáře. V úterý ještě četl pašije podle Marka, zatímco horečka rozpalovala jeho tělo. S obrovským sebezapřením dokončil mši svatou. Studený pot mu vyvstával na čele. Po posledním evangeliu se složil na oltářních stupních.

Vyděšené sestry k němu přiskočily, svlékly jej z liturgických rouch a přenesly na postel. Věděly, že před nimi leží umírající. Najednou je přepadla velká úzkost, až výčitky svědomí, že přiměly tohoto starce k tak dlouhé cestě a uspíšily jeho smrt. Ale mnich, který se právě probral, je utěšoval: „Je to tak v pořádku, sestry. Ve Steinfeldu jsem doma k životu, zde jsem doma ke smrti.“ Pak se na ně prosebně podíval a pokračoval: „Ach, měl bych k vám velkou prosbu. Ve vašem kostele je obraz trůnící Madony. Nemohly byste mi jej přinést? Člověk přece potřebuje Matku k umírání.“

Sestry uctivě přenesly obraz do místnosti nemocného.

„Nyní mohu zemřít před zraky Matky!“ usmíval se kněz a z jeho starých očí zářila radost. Nato opět upadl do horečky. Trápil ho nevyslovitelný strach. Stále mumlal něco o hořících městech, prchajících lidech a o žluté bouři. Pak se vzpřimil na loži a vykřikl: „Pane, zachraň nás!“

* * *

Mongolský přívál se hnál stále více na západ. Polsko padlo bez odporu. Krakov lehl popelem. Kolem Pešti, hlavního města Uher, hořely v noci vesnice jako pochodně. Arcibiskup, který se pokusil o protiútok, zahynul v bažině

a jeho vojsko rozprášili. Pešť byla vzata útokem, vypleněna a vypálena. Každého živého zabili.

Nezadržitelný postup Asiatů mířil na Moravu a Slezsko. Kostely na východě Německa byly plné zděšených lidí a všichni prosili: „Pane, zachraň nás před žlutou hrozbou!“

* * *

Na Velký pátek přišel otec Josef z Lövenichu, u kterého se Heřman Josef zpovídal. Najednou zachvátil jeho srdce strach. „Ach, bratře Josefe, co byl můj život? Naše nebeská Matka mě vybidla, abych nesl Spasitele celým světem. A co jsem udělal já? Nehledal jsem nic jiného než klid svého srdce ve své tiché cele. Hledal jsem sám sebe a měl jsem hledat své ztracené bratry.“

„Hledal jste Boha v tichu,“ uklidňoval ho kněz. „A svým bratřím jste učinil mnoho dobrého. Bůh ukládá lidem různé úkoly. Jedny posílá, aby kázali, obračeli ostatní. Vás Bůh vyvolil k dílu pokání, k životu modlitby v tichu. Bůh ví, kolik požehnání přinesly vaše oběti naší trápené zemi!“ Ale nemocný neposlouchal slova zpovědníka. Stále jen naříkal:

„Ne, můj bratře! Můj život nestal za nic! Kdybych tak mohl začít ještě jednou, znovu od začátku, to by bylo krásné!“

„Zasluhujete si pokoj, otče Josefe!“ těšil ho druh. „Váš život byl plný milosti, nesete bohaté snopy k nebeské sklizni.“

Heřman Josef upadl do vysoké horečky. V těchto hodinách bolesti viděl v duchu nezměrné utrpení, které se blížilo k hranicím říše. „Pane, odvrát to nebezpečí!“ vykřikl a pozbyl vědomí.

(Pokračování příště)

Podle W. Hünermann: *Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld. Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939*

Pondělí 12. 8. 2024

6:05 Cesta k andělům: Petr Váňa – sochař
7:00 Mohelnický dostavník 1998 **7:55** Když bolí tělo: Onkologie **9:05** Harfa Noemova: A. Dvořák: Lužanská II. část **9:35** Outdoor Films: s mořeplavcem Richardem Konkolskim **11:05** Kambodža – První generace **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Sedm výprav Josefa Vágnera (1. díl): Sen safari **14:25** Za obzorem: Herečka a zpěvačka Pavlína Filipovská **15:00** Vaření halušek **15:25** Naše Horní Lideč **16:20** Noční univerzita: Prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D. – Katedrála sv. Víta **17:40** Kriváň **18:00** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Kristus vstal z mrtvých! **18:15** Setkání: Karel Smetana – kaple sv. Cyrila a Metoděje v Haňovicích u Litovle **18:20** Bratři Orffové na Crossroads 2021 **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** V pohorách po horách: Zlatý Chlum – Zlatohorská vrchovina **19:45** Přejeme si... **20:05** Lidé z cest: Ladislav Tajovský **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín (26. díl): s dramatikem Milanem Uhdem **21:25** Za obzorem: Herečka a zpěvačka Pavlína Filipovská **22:05** Práce jako na kostele **22:20** Leh – Hedvábná cesta **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:35** Noemova pošta: srpen 2024 **0:40** Svatá Kateřina Labouré: tichý posel Lásky **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 13. 8. 2024

6:05 Biblická studna: s doc. Ing. Bohdanem Hrobným, Ph.D. M.A. **7:05** Cesta k pěstounství: Příprava budoucích pěstounů **7:10** Flešbky – Godzone podcast: Ján Buc – Nebraňme se tomu, co chce Bůh **7:40** Poutníci času: s Veronikou Jiříčkovou **7:55** Tíha obětí **9:05** Expedice Rembaranka: V galerii přírodního člověka **9:45** V pohorách po horách: Klíč – Lužické hory **10:00** Noční univerzita: P. Josef Prokeš – Ponesete hojně ovoce **10:50** Jánošíkove dni v Terchovej 2023 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **12:25** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **13:25** O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kostelané, Kosteletčáci a jejich setkávání **14:00** Za obzorem: Olympionik Jakub Tomeček **14:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: Mladí Plzeňáci **16:00** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás **16:45** Muzikanti, hrajte: Orchester Grande Moravia **18:00** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Ježíš se zjevuje apoštolům **18:15** Bratr oheň: Antonínova víra **18:45** S chutí přes práh: Dcery Božské Lásky v Opavě **19:05** Více než píseň (5. díl): Lucia Launerová a píseň Můj Abba **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Setkání: Pavel Klíma – kostel Nejsvětější Trojice v Malšicích **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Máme to pod kontrolou? **19:45** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: Biodiverzita Afriky **21:05** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **21:30** Za obzorem: Olympionik Jakub Tomeček **22:05** Má vlast: Prostějov II. **22:50** Když bolí duše: Bipolární porucha **0:00** 50 let Apollo **0:30** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 14. 8. 2024

6:05 Cesta k andělům: Adolf Born – výtvarník **7:00** Ve službě Šušárů **7:30** Noční univerzita: Prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D. – Katedrála sv. Víta **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Outdoor Films s Petrem Horkým (15. díl): s Petrem Horkým **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Zpěváci:

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

MFF Strážnice 2023 **14:35** Za obzorem: Alexandra Alvarová nejen o dezinformacích **15:05** Expedice Mingitau **15:25** První křesťané: Nebezpečí herezí **16:00** Jak potkávat svět: s profesorem houslí Jiřím Fišerem a jeho studenty a současně vítězi Akademie V. Hudečka, Matteo Hagerem, Davidem Hernychem a Markem Pavlicou **17:40** V pohorách po horách: Pecný – Hrubý Jeseník **18:00** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Ježíšovo nanebevstoupení a seslání Ducha Svatého **18:13** Smlouva lásky **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Svatá Gudula – síla víry **21:00** Za obzorem: Alexandra Alvarová nejen o dezinformacích **21:35** Generální audience papeže Františka **22:00** Ohlédnutí za Mladifestem 2024 **0:05** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha – Radost z Boha **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 15. 8. 2024

6:05 Biblická studna **7:05** 50 let Apollo **7:40** Klapka: s Karlem Tvrdíkem **8:45** Strípky z ostravské archeologie: Poslední ostravský hrad **9:05** Svatá Anežka **9:30** Noemova pošta: srpen 2024 **10:35** Můj chrám: Inga Petryčka, podnikatelka a politička, katedrála sv. Klimenta v Praze **10:55** Hotel Svět **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Můj chrám: Bob Fliedr **12:25** Eva Pilarová – 55 let na scéně: Lucerna Praha **14:00** Za obzorem: Umíte dát první pomoc? **14:35** Generální audience papeže Františka **15:00** Don Bosko: světec, který skákal salta **15:35** Lidé a město **16:10** Setkání: Michaela Šojdřová – Arcibiskupský zámek a Podzámecká zahrada Kroměříž **16:30** Mše svatá ze slavnosti Nanebevzetí Panny Marie: Kroměříž, kostel sv. Mořice [L] **17:40** V pohorách po horách: Pavlovské vrchy **18:00** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Život prvních křesťanů **18:15** Až na konec světa **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Pravda o lži **19:45** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat svět: s Martou Kubišovou **21:30** Za obzorem: Umíte dát první pomoc? **22:05** Poslední noc Johanky z Arku: La dernière Nuit de Jeanne d'Arc **23:10** Cvlikání (81. díl): Robert Křesťan & Druhá tráva **0:40** Krajčan z Gerniku **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 16. 8. 2024

6:05 Cesta k andělům: Marie Retková – moderátorka **7:00** Duchovní krajina Novohradských hor: Svatý kámen **7:30** Podoby Juraje Thurzy **7:52** V pohorách po horách: Hruboskalsko **8:02** Bačkorám navzdory: Josef, dělník milosrdenství **8:15** Hlubinami vesmíru s Janem Herzigem: Astronomie pro veřejnost **9:05** Evropská katolíci v utajení – Kosovo **9:35** Zachraňme kostely: Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín (26. díl): s dramatikem Milanem Uhdem **10:15** Lidé z cest: Ladislav Tajovský **11:15** Mexiko – země indiánů **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Folklorový svět Lubomíra Páříčku **12:27** Jak poznávat svět, který nevidím **13:05** Grotosky Bustera

Keatona: Frigo jako Sherlock Holmes **14:00** Za obzorem: Výročí sv. Jana Boska a život salesiánské rodiny **14:30** Cesta k pěstounství: Projekt provázení **14:33** Kambodža pohledem zblízka **14:58** 60. ročník Jánošíkových dní v Terchovej 2022 **15:55** Výpravy do divočiny: Biodiverzita Afriky **17:00** Mše svatá: Kroměříž, kostel sv. Mořice [L] **18:10** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:15** Příběhy z Dobré Knihy: Obrácení svatého Pavla **18:22** Tajemství mokrého ticha **18:57** Léta letí k andělům: Jan Royt – ikonograf a historik **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** V pohorách po horách: Velký Roudný **19:45** Přejeme si... **20:05** Benefiční koncert pro Nadaci Impuls: Praha, Betlémská kaple **21:30** Za obzorem: Výročí sv. Jana Boska a život salesiánské rodiny **22:10** Dobrodružství před kamerou **23:10** Kaplani naděje: Sr. Anna Vendula Malichová **23:25** Orkesta Mendoza na Folkvých prázdninách **0:05** Příběhy psané životem: Sen českého miliardáře **0:50** Galerie ve Velké Rači **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 17. 8. 2024

6:05 Biblická studna: s Davidem Novákem **7:05** Cínovec **7:15** Hisstorky (17. díl): Čelili sme rozvodu, no prišla rakovina a obrátenie **7:35** Zambijský Bambo **8:00** Středověký jarmark v Ostravě **8:10** ARTBITR – Kulturní magazín: „Perla na blatech“ – Plečnikův kostel svatého Michala v Lublani **8:25** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **8:30** Cirkus Noeland (15. díl): Roberto, Kekulín a detektiv **8:55** Bratr oheň: Antonínova víra **9:30** Ohlédnutí za Mladifestem 2024 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **12:25** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Slovensko – Vysoké Tatry [P] **13:35** Poutníci času: s Terezou Robinson **14:05** Grotosky Laurel a Hardyho: Laurel a Hardy v cizinecké legii **15:15** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **16:05** Kdo vyskočí, ten je chlap!: Rožnovské slavnosti **2023** **18:00** Sedm výprav Josefa Vágnera (2. díl): Ráj antilop **19:30** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Max a divoká sedma **21:30** Poletuchy: na skok do Liberce **22:20** Dokořán: s Alenou Zárybnickou **23:10** Chanson Trio CouCou: Koncert Filharmonie Hradec Králové **0:35** Irák – Země světců a mučedníků **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 18. 8. 2024

6:05 Večer chval: z přehlídky církevních škol v Odrách **7:15** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Noc zpovědění **7:35** Bohoslovci – Sloužit se všemi dary **8:05** V Kristu zapuště kořeny **8:55** Jak potkávat svět: s Petrou Alvarez Šimkovou **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** S chutí přes práh: Salesiánky v Praze-Karlíně **12:45** Dobrodružství před kamerou **14:00** Muzikanti, hrajte: Dolňácké slavnosti s tradiční jízdou králů v Hluku **15:00** Naši – osobnosti lidové kultury – Marie Pachtová **15:20** Dokonalá radost **15:50** V pohorách po horách: Křížový vrch – Adršpašské skály **16:00** Do varu s Maxem Kašparů: Krize vztahů **16:25** Max a divoká sedma **18:00** Sedmihlásky: Eště sme byli nad Koryčany **18:05** Cirkus Noeland (16. díl): Roberto, Kekulín a lupič Cukrouš **18:30** Bratr oheň: Žil jako Ježíš **19:00** Rybář **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Na koberečku: s Leem Fijenem **19:45** Přejeme si... **20:05** Ignác z Loyoly **22:15** Koncert kapely Žalman a spol.: aneb Žalman slaví sedmdesát **23:15** Přesah: s Pražským komorním baletem **0:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Dokořán: s Janem Potměšilem **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 12. 8. o 21:00 hod.: U Nikodéma

V rámci Roka modlitby – prípravy na Jubilejný rok – spoznáme bližšie špecifiká modlitby východných katolíkov. Budeme hovoriť o Modlitbe srdca, modlitbe časoslavu, o speve vo východnej liturgii.

Utorok 13. 8. o 12:30 hod.: Ruženec z Fatimy

Modlitba svätého ruženca z Fatimy.

Streda 14. 8. o 17:00 hod.: Eden

„Každý strom možno poznať po ovoci. Z trnia predsa nezbierajú figy, ani z ostružín neoberajú hrozno...“ (porov. Lk 36, 44) Ani Písmo sa nevyhýba pichľavým a ostnatým témam. V Edene spoznáme trnité rastliny Biblie a navštívime Galambu, kde sa zarastená bodliaková lúka premenila na záhradu s kaplnkou.

Štvrtok 15. 8. o 17:30 hod.: Doma je doma

Pred návštevou biskupov Ad limina apostolorum v Ríme a vo Vatikáne vám predstavujeme slovenské diecézy a eparchie. V tejto relácii predstavujeme Rožňavskú diecézu. Moderuje Ján Michalský.

Piatok 16. 8. o 20:30 hod.: Návrat Don Camilla (2/5)

Dedina sa potýka s veľkými problémami a predovšetkým s obrovskými záplavami. Mestská rada sa rozhodne postaviť hrádze proti povodňam, ale majiteľ pozemku to odmieta. Kto ho presvedčí, keď to nedokázali mocní tohto mesta? Možno ten, ktorého slovo a silnú ruku ctú všetci – farár. Peppone sa musí vydať za svojím úhlavným nepriateľom.

Sobota 17. 8. o 20:30 hod.: Oslobodenie kontinentu

Ján Pavol II. ako pápež zohral nesmierne významnú historickú úlohu a má veľký podiel na páde komunizmu v mnohých krajinách. S odstupom rokov to potvrdzujú nie len jeho blízki spolupracovníci, ale aj významní historici a politici z tých čias. Dokument ponúka široký záber dejinných udalostí počas druhej svetovej vojny a po nej predovšetkým v strednej a východnej Európe. Dozviete sa aj niečo zo zákulisia veľkej politiky studenej vojny a veci, o ktorých sa v učebniciach dejepisu zatiaľ nepíše.

Nedeľa 18. 8. o 20:40 hod.: Pavol VI. Nepochopený pápež

Mnohými kritizovaný a opomínaný. Je Pavol VI., ktorého pontifikát sa ukrýva medzi dvomi veľkými pápežmi, skutočne len druholigovým hráčom? Alebo je na čase pozrieť sa na jeho pontifikát podrobnejšie a zistiť, že jeho úloha previesť loďku Kristovej cirkvi cez rozbúrené moria historických zmien bola úloha vyžadujúca nadľudské úsilie? Dokument rozpráva o tom, ako pápež čelil tieňom nie len druhej svetovej vojny, ale aj vojne vo Vietname, ktorá rozdeľovala svet aj názory v Cirkvi samotnej. Ako musel hľadať odpovede na otázky spojené s modernistami, marxistami či zástancami teológie oslobodenie. Najviac odsúdenia a nepochopenia mu však priniesla Encyklika Humanae Vitae. V dokumente sa tiež dozvieme, kedy sa pápež cítil najviac osamotený a vďaka čomu prežil pokus o atentát.

CINELUX – sobota 17. 8. 2024: Don Camillo 1

Fernandel ako farár bojujúci proti červenému zlu, ktoré zaplavuje Taliansko. Don Camillo je farárom v talianskom mestečku, ktoré sa snažia ovládnuť komunisti. Ich vodcom je tunajší starosta a automechanik Peppone. Najväčší starosť im nerobí opozícia, ale miestny farár don Camillo, ktorý ale nepočúva len Boha, ale predovšetkým svoje svedomie a svoj rozum. Záškodnícke akcie komunistov však don Camillo dokáže zvládnuť, ale jeho nezávislosť sa nepáči ani jeho nadriadeným.

Liturgická čtení

Nedeľa 11. 8. – 19. nedeľa

v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19,4–8

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9

Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)

2. čt.: Ef 4,30–5,2

Ev.: Jan 6,41–51

Pondělí 12. 8. – nezávazná památka

sv. Jany Františky de Chantal

1. čt.: Ez 1,2–5.24–28c

Ž 148,1–2.11–12.13.14

Odp.: *Nebe i země jsou plny tvé slávy.*

Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Mt 17,22–27

Úterý 13. 8. – nezávazná památka

sv. Ponciána a Hippolyta

1. čt.: Ez 2,8–3,4

Ž 119(118),14.24.72.103.111.131

Odp.: 103a (*Jak sladké jsou na mém patru tvé výroky, Hospodine!*)

Ev.: Mt 18,1–5.10.12–14

Středa 14. 8. – památka

sv. Maxmiliána Marie Kolbeho

1. čt.: Ez 9,1–7; 10,18–22

Ž 113(112),1–2.3–4.5–6

Odp.: 4b (*Nad nebesa je sláva Hospodinova.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 18,15–20

večer:

1. čt.: 1 Kron 15,3–4.15–16; 16,1–2

Ž 132(131),6–7.9–10.13–14

Odp.: 8 (*Vstaň, Hospodine, vejdí na místo svého odpočinku ty i tvá vznešená archa!*)

2. čt.: 1 Kor 15,54–57

Ev.: Lk 11,27–28

Čtvrtek 15. 8. – slavnost

Nanebevzetí Panny Marie

1. čt.: Zj 11,19a;12,1.3–6a.10ab

Ž 45(44),10b.11a+12a.16

Odp.: srov. 10b (*Královna stojí po tvé pravici ve zlatém rouchu.*)

2. čt.: 1 Kor 15,20–27a

Ev.: Lk 1,39–56

Pátek 16. 8. – nezávazná památka

sv. Štěpána Uherského

1. čt.: Ez 16,1–15.60.63

nebo Ez 16,59–63

Iz 12,2–3.4bcd.5–6

Odp.: 1c (*Tvůj hněv se utišil, Hospodine, a dopřál jsi mi útěchu.*)

Ev.: Mt 19,3–12

Sobota 17. 8. – nezávazná sobotní

památka Panny Marie

1. čt.: Ez 18,1–10.13b.30–32

Ž 51(50),12–13.14–15.18–19

Odp.: 12a (*Stvoř mi čisté srdce, Bože!*)

Ev.: Mt 19,13–15

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. – 17. SRPNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 8.		PO 12. 8.		ÚT 13. 8.		ST 14. 8.		ČT 15. 8.		PÁ 16. 8.		SO 17. 8.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1708	1924	1469	1654	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	786	884	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1708	1925	1469	1654	1107	1231	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1470	1655	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	813	914	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1710	1926	1470	1655	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	709	800	1049	1169	1065	1186	1467	1652	1471	1655	1111	1235	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1711	1927	1471	1656	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	709	800	1613	1650	1466	1651	1467	1652	1471	1656	1476	1661	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1264	1402	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1472	1657	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1265	1403	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1472	1657	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	709	800	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1471	1656	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:	SO 10. 8.															
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1473	1658	1473	1658	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1468	1653	1474	1659	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1649	1866	1661	1878	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1468	1653	1474	1659	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	709	800	710	801	1059	1180	1074	1196	1468	1653	1474	1660	1121	1246	710	801
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1468	1660	1474	1660	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	709	800	709	800	1613	1650	1466	1651	1469	1654	1471	1656	1476	1661	711	802
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

ZE ŽIVOTA SVATÝCH

SV. KLÁRA • CHUDÁ PANÍ Z ASSISI *Libor Rösner*

Svatá Klára (1194–1253) patří vedle svatého Františka z Assisi k největším osobnostem františkánské rodiny. Tento beletrizovaný životní příběh představuje Kláru jako ženu, jejíž život se odvíjel v duchu svatého Františka: jednou nepřetržitou touhou po sjednocování se s Ukřižovaným, touhou motivovanou láskou k němu, láskou, která jí velela vzdát se kvůli němu úplně všeho, včetně sebe samé.

*Nakladatelství Christianitas, s. r. o.
Váz., 125x200 mm, 200 stran, 260 Kč*

O LITURGIÍ

LITURGICKÁ REVOLUCE • POMÝLENÉ LITURGICKÉ HNUTÍ • 1. DÍL - „AKTIVNÍ ÚČAST“

Carol Byrneová MA, PhD • Překlad Lucie Cekotová

Kdyby katolíků v roce 1965 odjel do daleké pohanské země, po pěti letech se vrátil a přišel na mši svatou do svého farního kostela, byl by pravděpodobně zmaten z toho, co kolem sebe vidí a slyší. Možná by i zapochyboval, jestli si po delší době, co nebyl přítomen, nespletl adresu nebo zda kostel nezměnil majitele. Méně než patnáct let stačilo k tomu, aby byla oficiální římská liturgie přetvořena k nepoznání. Změny bezprecedentní svým rozsahem a rychlostí jistě můžeme označit za revoluční. Než však revoluce propuknou naplno, rodí se zpravidla nenápadně a téměř nepozorovaně. Liturgická revoluce není výjimkou. Dílo Carol Byrneové je pátráním po jejich pravých kořenech, které nespočívají ani v Druhém vatikánském koncilu, ani v osobě Annibala Bugniniho, ale mnohem hlouběji, než by mnozí čekali. Materiály, které autorka předkládá, nutí čtenáře zamyslet se i nad jeho vlastním

chápaním své účasti na liturgii. Nemůže snad být i ten, kdo vyhledává nebo slouží výhradně tradiční římskou liturgii, bezděčně ovlivněn revolučními myšlenkami?

*Nakladatelství Christianitas, s. r. o.
Váz., 145x205 mm, 368 stran, 440 Kč*

PRAKTICKÉ PŘÍRUČKY PRO ŽIVOT S BOHEM

SVĚCENÍ NEDĚLE BEZ MOŽNOSTI ÚČASTI NA MŠI SVATÉ A DUCHOVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Jak se má katolík zachovat v případě, kdy z vážných důvodů (nemoc, cesta do zahraničí apod.) nemůže v neděli nebo v zasvěcený svátek navštívit mši svatou? Jakých povinností je v takovém případě zproštěn a jakých ne? Co nám ukládá církevní příkázání a co příkázání Boží? Tato brožurka přináší jednoduché a jasné odpovědi s vysvětlením a praktickými radami. Čtenář se také dozví, co je duchovní svaté přijímání a jaký je jeho přínos, dozví se, že jej může vykonat kdykoliv během dne a také o podmínkách k tomu nezbytných. Text kromě poučení navíc obsahuje modlitby pro akt duchovního svatého přijímání i modlitby před ním a po něm. Přílohou je také celá modlitba křížové cesty jako praktická pomoc pro vzbuzení dokonalé lítosti.

Nakladatelství Christianitas, s. r. o. • Brož., A6, 32 stran, 50 Kč

MODLÍM SE ZA SVOU DCERU NEJEN 31 DNÍ

Monika & Jakub Vejmelkovi • Předmluva Michaela & Roman Touškovi

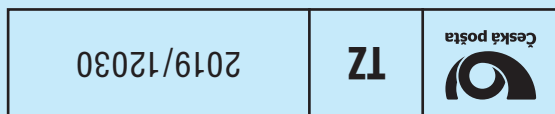
Autoři a zároveň rodiče se zamýšlí nad tématy: svoboda, jít plně za Bohem, přebírání zodpovědnosti, odpuštění, pokoj, rozeznání dobrého a zlého, přátelství, sexualita, emoce a rozum, rozhodování a dalšími.

Cesta • Brož., A6, křídový papír, 100 stran, 89 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.